

Posudek bakalářské práce ANNY PROCHÁZKOVÉ
Futurum v současné italštině
FFUK, Ústav románských studií

Anna Procházková si ve své bakalářské práci vytkla za cíl postihnout v celé šíři všechny funkce italského futura. Po krátkém úvodu, v němž svůj úkol vymezuje, se v první z celkem pěti kapitol zabývá futurem jednoduchým (*futuro semplice*). Postupně ho popisuje nejen v jeho užití úzce časovém a poté modálním, kdy je temporální funkce úplně potlačena, ale vkládá ještě další podkapitulu, nazvanou Užití časové modální a věnovanou případům, kdy je základní temporální funkce oslabena ve prospěch složky ne-temporální. Vypočítává a stručně charakterizuje jednotlivé typy, od tzv. *futuro dubitativo* až po *futuro ipotetico*. V závěru kapitoly si pak ještě všímá aspektuálních vlastností futura. Obdobně postupuje v kapitole druhé, kde je předmětem popisu čas předbudoucí, tedy futurum složené (*futuro composto n. anteriore*). Třetí kapitola přináší krátkou konfrontaci vidu italských a českých sloves. Následující kapitola, v pořadí čtvrtá, je věnována otázkám časové souslednosti, zejména pak následnosti vůči času věty hlavní, tedy vyjadřování budoucnosti relativní. Konfrontováno je tu hledisko české autorky (Hamplová) s autorem italským (Renzi, přesněji Bertinetto). Poslední kapitola se zabývá alternativními možnostmi vyjadřování budoucího času – prezentem, opisnými formami, imperfektem. Následuje ještě závěrečné shrnutí, trojí resumé a bibliografie.

V poctivé snaze o podrobný popis italských budoucích časů ve všech jejich užitích a funkcích odvedla autorka solidní výkon. Její práce poskytuje úplný pohled na italské futurum a obecněji na vyjadřování budoucnosti. Výklad se opírá především o tři osvědčené gramatiky (Renzi, Serianni, Hamplová) a o publikaci Carly Bazzanelly. Možná se až příliš těchto autorů drží, což je nápadné nejen v komentářích, ale zvláště ve výběru příkladů, které jsou až na malé výjimky z uvedených příruček převzaté. Je otázka, do jaké míry by bylo účelné obměnit exemplifikaci materiálem z vlastní excerptce. Nutno podotknout, že kdykoli diplomantka použije vlastní příklad, hlavně v pasážích věnovaných češtině, je to takřka osvěžující. Pasáže srovnávající v nějakém detailu italštinu s češtinou vůbec patří v práci k nejlepším a možná by zasloužily rozšířit.

Formálních nedostatků není mnoho, práce je psána s minimem překlepů a dobrou češtinou. Upozorňuji na dvě zásadnější nedopatření:

Na s. 24 oddíly 2.2 a 2.3 mají tentýž titul (v obsahu správně).

Zkrácené odkazy na II. díl Renziho gramatiky (Renzi, 1991) jsou v pořádku, avšak autorem kapitoly o slovese je P. M. Bertinetto. Proto zní nepatříčně, jestliže v textu zazní „Renzi... rozlišuje“ (s. 11), „Renzi dále podotýká“ (s. 35).

Bakalářskou práci Anny Procházkové doporučuji k obhajobě a předběžně ji navrhuji hodnotit jako velmi dobrou.

V Praze 5. 9. 2012

Mgr. Jiří Špaček
vedoucí bakalářské práce